

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِهِ نَامِ خَداوِنِدِ رَحْمَنْگَرِ مُهَرَيَان
وَيَلٌ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لِمَزَةٍ ﴿١﴾

فولادوند: واي بر هر بدگوي عييجوي

مكارم: واي بر هر عييب جوي مسخره کننده اي!

الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّهُ ﴿٢﴾

فولادوند: که مالي گرد آورد و برشمردش

مكارم: همان کس که مال را جمع آوري و شماره کرده (بي آنکه حساب مشروع و ناممشروع کند).

يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ﴿٣﴾

فولادوند: پندارد که مالش او را جاويد کرده

مكارم: گمان می کند که اموالش سبب جاودانگی او است!

كَلَّا لَيُبَذِّنَنَّ فِي الْحُطْمَةِ ﴿٤﴾

فولادوند: ولی نه قطعا در آتش خردکننده فرو افکنده خواهد شد

مكارم: چنین نیست که او می پندارد، به زودی در حطمeh (آتشی خردکننده) پرتاب می شود.

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطْمَةُ ﴿٥﴾

فولادوند: و تو چه داني که آن آتش خردکننده چيست

مكارم: و تو چه می دانی حطمeh چيست ؟

نَارُ اللَّهِ الْمُوَقَّدُ ﴿٦﴾

فولادوند: آتش افروخته خدا[یی] است

مكارم: آتش برافروخته الهی است.

الَّتِي تَطْلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ﴿٧﴾

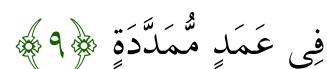
فولادوند: [آتشی] که به دلها می رسد

مكارم: آتشی که از دلها سرمی زند!

إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُؤْصَدَةٌ ﴿٨﴾

فولادوند: و [آتشی که] در ستونهایی دراز آنان را در میان فرامی‌گیرد

مکارم: این آتش بر آنها به صورت دریسته است.

فولادوند: در ستونهای کشیده و طولانی!

مکارم: در ستونهای کشیده و طولانی!

